

Kirkkoherra

MARTTI KOHONEN

on syntynyt 2. 10. 1908 Impilahdella. Valmistuttuaan papiksi hän hoiteli papinvirkoja Lumivaarassa ja Säkkijärvellä. Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan kirkkoherran apulaiseksi hänet määrättiin 1. 1. 1938 sekä armovuoden saarnaajaksi 1. 9. samana vuonna. Harlun seurakunnan viralliseksi apulaiseksi hänet määrättiin 1. 9. 1940 sekä v.t. kirkkoherraksi 1. 1. 1941.

»Muistakaa entisiä päiviä»

Hebr. 10: 32.

Uuden Israelin opettaja ja Herran seurakunnan rakentaja siirtää näillä lohdullisen kehoituksen sanoilla lukijoittensa huomion muinaisiin päiviin. Hänen tarkoituksensa ei ole opastaa sielua pakomatkalle jonnekin taakse jääneen elämän sokkeloiselle kivikkopolulle. Hänelle retki muistojen maailmaan on hiljentymistä kuuntelemaan parempien aikojen toivoon kurkottautuvan sielunsa väräjäviä ääniä. Hänen särjetty sydämensä ja nöyrä henkensä etsii valoa ja voimaa pyhyydestä ja korkeudesta, josta on tullut johdatus entisiin päiviin ja lupaukset tulevaisen varalle.

Tahtonemme nyt mekin jättää muutamaksi tuokioksi monelle niin uuvuttavaksi muodostuneen kiireen ja varata aikaa retkeä varten omaan ja seurakuntamme elämään liittyvän menneisyyden poluille, kotoisen viihtyisyyden ja elämänonnen valottamiin hetkiin tai toisaalta aikoihin, jolloin kärsimykset ja taistelut toivat vaihteen varjon yllemme, liittyvät varmaan sydänäänet, mit-

kä voimakkaimmin tuntuvat sieluumme kantautuvan entisten päivien muistoista. Emme lähde vuolaan Jänisjoen (Jananuksen) partahille ja välkkyvän Laatokan rantamille ihannoidaksemme menneessä kaikkea, vaan ennen kaikkea pyytäen etsiä ja muistaa entisissä päivissä sellaista, mikä puhuu meille meitä uskollisesti rakastaneen ja kärsivällisesti hoitaneen Herran armotöistä synnyintienoilla ja siirtolaisuusvaelluksella. Käsittääksemme tällainen muistelo parhaiten voi estää joutumasta alakuloisuuteen sekä tuoda lohdutusta ja uutta toivoa.

Muistanemme monia seurakunnallisia juhlia, jumalanpalveluksia ja kodeissa vietettyjä perhetilaisuuksia, jotka silloin sisällisesti merkitsivät paljon ja joista monen sydämeen tuli »parempi tavara, joka pysyy» (Hebr. 10: 34). Muistojen henkinen voima nostaa kaipaavan katseen näköpiiriin kuvat niistä pyhistä paikoista, joissa Herraa palveltiin kotona tai vierailla veräjillä, tai jonne vainajat saatettiin viimeisellä matkallaan. Muistatte hyvin, että pyhäkouluissa, rippikoulussa ja nuorisopiireissä pyydettiin lapsia ja nuoria opastaa ystävyysliittoihin ikiaikojen Jumalan kanssa. Muistatte johtajianne, jotka puhuivat teille Jumalan sanaa, ja ystäviä, jotka vuodesta toiseen kokoontuivat kanssanne raamattupiireihin ja ompeluseuroihin. Laulavan Karjalan lapsina muistatte sen, ettei annettu, päivän askarten hellitettyä otettaan, hämärtyvien iltojen mennä ohitse hyödyttömästi, vaan veisuun, kuorolaulun ja monien muiden hyvien harrastusten merkeissä etsittiin henkistä virkistystä ja rikastumista.

Työn ja vapauden alttarille kannetut uhrit eivät ole olleet Harlunkaan osalta vähäiset. Emme voi unohtaa sitä elämänuskallusta ja päättäväisyyttä, millä ponnistauduttiin esim. jälleenrakennuskautena ahkeraan työhön isiltä perityillä viljelmillä ja uudisraivioilla, kotona ja tehtaissa. Vaikka kehitys ei ole aina kulkenutkaan rauhallisen hyvinvoinnin tietä, ei se ole silti vienyt holtittomaan ajalehtimiseen toivottomuuden pimeällä merenselällä. Nähtiinhän kyllä niitäkin, jotka riensivät hetken unohdusta etsimään tämän maailman likakaivoista itselleen kohtalokkaalla

tavalla. Seurakunnan tehtävä ja tarkoitus oli tällaisiinkin vammoihin tuoda lääkkeeksi totuuden ja armon sanaa.

Harlu kuului seurakuntien joukossa nuoriin, ollen vapautemme aamunkoiton lapsi. Ollen muodostettu pääasiassa Sortavalan maaseurakunnasta ja sittemmin siihen liitetyistä pienemmistä osista Impilahtea, Ruskealaa ja Soanlahtea (Suistamoa), Harlun suhteen on hyvin ymmärrettävissä, että näin istutetun uuden taimen juuret eivät ehtineet niinkään painua alaspäin omaan pohjaan, vaan levittäytyivät naapuripitäjien suuntiin. Sinnepäinhän monia vielä eläviä harlulaisia yhdistivät hengen ja veren siteet, sukulaisuus. Kun tämän kotipuun vuosirenkaita ehti näiden murrosaikojen välillä varttua vain 20—30, ei sulautumista sanottavammin vielä ollut tapahtunut niissäkään ihmisissä, jotka siellä elivät vaihtelevan, rehevän luonnon keskellä vakinaisemmin kuin alati liikehtivä teollisuusväestö. Vasta nyt toisen ja kolmannen sukupolven rajoille tultaessa olisi ollut harlulaisissa odotettavissa mielten sulautumista yhdeksi ja samaksi pitäjähengeksi.

Että seurakuntaelämässäkin ankkuri vielä oli kiinni irtokivissä, näkyy siitäkin, minkä vaiheiden kautta kirkkokysymys ja eräät muut aikanaan polttopisteeseen tulleet asiat joutuivat kulkemaan. Sen verran toivon valoa näkyi, että ensimmäiselle evakkomatkalle jouduttaessa kirkko oli piirustuksissa hahmoiteltuna ja ensimmäiset toimenpiteet suoritettu sen rakentamiseksi Kuusikkokummulle, mikä talvisodan rintamajoukkojen suorittamien raivausten johdosta muuttuikin koivikoksi. Tunnetuista syistä tämä toive ei täyttynyt, ja niin saatiin evakkotiellä ja välikauden jälleenrakennus- ja sotilashallinto-oloissa tottua tulemaan toimeen ilman omaa kirkkoa tai kokoushuonetta. Vailla yhteyttä entiseen seurakuntaelämään ei kuitenkaan oltu, sillä olivathan tuttuja ja läheisiä ne henkilöt, jotka liikkuivat sanan ja sakramenttien asioilla. Näillä matkoilla sekä yhteisissä murheissa ja iloissa tutustuminen seurakuntalaisiin kehittyi ja syveni erottamattomaksi ystävyydeksi. Kaikissa oloissa se on sellaisenaan kiitollisen muistamisen aihe.

Olen tämän muistokirjoituksen kirjoittanut hyvin vaatimattomalta paikalta lähtien ja hyvin tietoisena edellytysteni rajoittuneisuudesta. Harras toivoni kuitenkin on se, että näittenkin hajanaisten muisteloiden kautta käteenne tulisi johtolankoja, jotka kukin sisimmässään omakohtaisesti läheisempiin yhteyksiin elämäänsä yhdistäisi ja niin tulisi opastetuksi muistamaan entisiä päiviä, samoinkuin valon saatua ylhäältä, kestämään kärsimysten ja koettelusten taistelut sekä lopulta saavuttamaan sen, mikä on Herran sanassa luvattu, »perintöosan pyhitettyjen joukossa».

M a r t t i K o h o n e n.